

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobců: a) A. N.
bytem X
b) F. D.
bytem X
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1

proti

žalovanému: **Městský úřad Čelákovice, odbor stavebního úřadu**
sídlem náměstí 5. května 1/11, Čelákovice

za účasti: I. V. – D., IČO X
sídlem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. MUC/09137/2016,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) se zamítá.
- II. Ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. MUC/09137/2016, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 8 260 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou upravenou na výzvu soudu se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. MUC/09137/2016, o opravě zřejmých nesprávností kolaudačního souhlasu s užíváním stavby ze dne 13. 3. 2014, č. j. MUC/02744/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Žalobci uvedli, že jsou vlastníky nemovitostí nacházejících se v blízkosti t. D., která je celoročně a celodenně obtěžuje hlukem, přičemž nedodržování hlukových limitů bylo potvrzeno sdělením Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 16. 11. 2016, č. j. KHSSC 57783/2016. Zástavba dvora areálu t. D. byla dodatečně povolena rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 2. 2012, č. j. MUC/00510/2012, v němž bylo uvedeno, že „[z]ástavba obestavěné dvorní části bude tvořena novou skladovací halou“ a že bylo vyhověno námitkám žalobců [žalobkyně a) jednala za společnost R. s. s.r.o.] a města Č. proti rozšíření výroby, k čemuž zástupce stavebníka uvedl, že dostavba bude sloužit jako sklad. Žalovaný následně dodatečně povolenou stavbu jako sklad zkolaudoval, přičemž posléze žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým příslušný kolaudační souhlas opravil tak, že vymezení účelu užívání stavby mělo správně znít „*skladová a výrobní hala*“, namísto původního účelu „*skladová hala*“.
3. Žalobci předně namítli, že napadené rozhodnutí mění nejpodstatnější část výroku (povolený účel užívání stavby) a že se nejedná o opravu zřejmé nesprávnosti. Podle žalobců byl změnou účelu dodatečně povolené stavby ze „*skladové haly*“ na „*skladovou a výrobní halu*“ porušen § 119 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), neboť žalovaný postupoval v rozporu s výsledky stavebního řízení, a v rozporu s požadavky zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezabezpečil ochranu dotčených staveb před hlukem a vibracemi, čímž nezákonně zasáhl do práv žalobců na zdraví a příznivé životní prostředí, jakož i jejich práv vlastnických. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí s těmito skutečnostmi vůbec nevypořádal.
4. Žalobci dále uvedli, že stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 12. 2011, č. j. 219090/2011/KUSK, č. j. SZ_219090/2011/KUSK/2, že záměr zástavby dvora nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí při zachování uvedených parametrů a činností, není v důsledku využití stavby k výrobě aktuální, protože nebyly zachovány deklarované parametry a činnosti, čímž bylo stanovisko podmíněno. Měla být proto znovu podána žádost o posouzení vlivů na životní prostředí, bez toho nelze změnu využití stavby změnou kolaudačního souhlasu povolit. Hale jako výrobní chybí nejen stavební povolení, ale i územní rozhodnutí o změně vlivu stavby na okolí ve smyslu § 77 písm. c) stavebního zákona. Důvodem je vyšší objem výroby a především nárůst dopravy.
5. Žalobci dále namítli, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých důvodů a zákonných ustanovení považoval stavební úřad svůj úkon za opravu zřejmé nesprávnosti, když si musel být vědom ze své předchozí rozhodovací činnosti, že změna užívání stavby je sporná a že povoluje užívání s vyššími negativními vlivy na okolí.

6. Žalobci také namítli, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť řádně neodůvodnil svoje rozhodnutí a nepoměřil zájmy dotčené kolaudačním souhlasem. Byl povinen zdůvodnit, proč považoval rozšíření povoleného účelu užívání stavby za opravu zřejmých nesprávností kolaudačního souhlasu, a za tímto účelem se v souladu s § 3 správního řádu vypořádat s rozpory v žádosti o kolaudační souhlas, žádosti o dodatečné povolení stavby, stanovisku Krajského úřadu Středočeského kraje a v usnesení o opravě zřejmých nesprávností. Podle žalobců žalovaný nevycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, nýbrž z vnitřně rozporných podkladů, a tudíž postupoval v rozporu s § 3 správního řádu.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle ověřené projektové dokumentace (viz bod 12 části B projektové dokumentace) má stavba sloužit k rozšíření stávajících výrobních prostor, které budou využity pro modernizaci provozu a jako příprava na budoucí přestavbu stávající dřevěné budovy řezárny, která již nevyhovuje požadovaným nárokům. Dodal, že před vydáním souhlasu bylo provedeno měření hluku ve chráněném venkovním prostoru nejbližší obytné zástavby a vyhodnocen zkušební provoz, jak potvrdila K. h. s. S. k. v souhlasu s užíváním stavby ze dne 14. 1. 2014, č. j. KHSSC 01085/2014.
8. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně a) se jako jednatelka společnosti R. s. s.r.o. domáhala přezkumu napadeného rozhodnutí, avšak Krajský úřad Středočeského kraje dne 8. 3. 2017 (č. j. 033363/2017/KUSK) podnět žalobkyně a) odložil. Žalovaný nicméně považuje žalobu za podanou před vyčerpáním všech prostředků přezkumu napadeného rozhodnutí.
9. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
10. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Podle projektové dokumentace stavby „ZÁSTAVBA DVORA V T. D. X čp. X“ dojde zástavbou vnitřního dvora k rozšíření stávajících výrobních prostor, které budou využity pro modernizaci provozu a jako příprava na budoucí přestavbu stávající okolní dřevěné budovy řezárny, která svým stavem již nevyhovuje požadovaným nárokům. Stavebník zároveň deklaruje, že stavba umístěná uprostřed objektu vyhrazeného pro výrobu a služby nebude obtěžovat okolí hlukem z výrobní činnosti.
12. Podle rozhodnutí Městského úřadu Č., odboru výstavby, ze dne 21. 2. 2012, č. j. MUC/00510/2012, byla dodatečně povolena stavba „zástavba dvora t. D. Č., X č. p. X“ na pozemku st. p. X v katastrálním území Č.. V odůvodnění rozhodnutí je na straně 6 uvedeno, že „[v] průběhu ústního jednání uvedl zástupce stavebníka do protokolu, že zástavba dvora bude sloužit pouze pro skladové účely. Jak je ve výroku rozhodnutí v odstavci ‚Stavba obsahuje‘ uvedeno, dodatečně byla povolena stavba: ‚Zástavba obestavěné dvorní části bude tvořena novou skladovací halou, chodbou a novým zastřešením vykládací rampy do ulice X, stavební úpravy stávající navazující chodby u vykládací rampy do ulice X...‘. Také město Č. souhlasilo s výše uvedenou stavbou za podmínky, že se nebude jednat o navýšení výroby. Stavební úřad vyhověl námitkám F. D., L. H. a D. T. podání ze dne 17.10.2011 pod č. j. MUC/10115/2011 a námitkám R. s. s.r.o. ze dne 31.10.2011 č. j. MUC/10726/2011 tím, že využití zástavby dvora bude jako sklad.“ Dále je v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno: „Účastníci řízení se k podkladům rozhodnutí vyjádřili do protokolu dne 4.1.2012. Účel dostavby

byl v průběhu řízení upřesněn na skladové účely, s čímž všichni účastníci souhlasili.“ (zvýrazněno soudem).

13. Rozhodnutím Městského úřadu Č., odboru výstavby, ze dne 15. 8. 2013, č. j. MUC/08685/2013, bylo povoleno předčasné užívání stavby, zástavba dvora t. D. Č., X č. p. X, na pozemku st. p. X v k. ú. Č., jako skladové haly.
14. Rozhodnutím Městského úřadu Č., odboru výstavby, ze dne 13. 3. 2014, č. j. MUC/02744/2014, byl vydán kolaudační souhlas s vymezeným účelem užívání stavby, zástavba dvora t. D. Č., X č. p. X, na pozemku st. p. X v k. ú. Č., jako skladové haly.
15. Napadeným rozhodnutím byl podle § 70 správního řádu text „*skladová hala*“ v kolaudačním souhlasu ze dne 13. 3. 2014, č. j. MUC/02744/2014, nahrazen ve vymezení účelu užívání stavby textem „*skladová a výrobní hala*“. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v části písemného vyhotovení rozhodnutí se vyskytla zřejmá nesprávnost, a proto ji opravil.
16. Přípisem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 033363/2017/KUSK, odložil Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, podnět k zahájení přezkumného řízení podaný společností R. s. s.r.o. ve věci napadeného rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že v předmětné věci nejsou splněny podmínky stanovené § 94 odst. 1 a 3 správního řádu, protože společnost R. s. s.r.o. nebyla účastníkem řízení ve věci kolaudačního souhlasu ani jeho opravy a také se v předmětné věci nejedná o samostatně přezkoumatelné usnesení.

III. Posouzení žaloby soudem

17. Krajský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili.
18. Vzhledem k výše uvedenému, jakož i ze žaloby vyplývajícím skutečnostem, má soud za to, že žalobkyně a) není ve věci aktivně věcně legitimována. Ze žaloby i z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně a) je jediným společníkem a jednatelem společnosti R. s. s.r.o., IČO X, sídlem X, Č., tedy osoby, které svědčí vlastnické právo k nemovitým věcem, konkrétně k pozemku parc. č. X, jehož součástí je stavba č. p. X, a pozemkům parc. č. X a č. X, k. ú. Č., zapsaných na LV X vedeném u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště P.-v.. Žalobkyně a) má za to, že aktivní věcná legitimace jí svědčí na základě jejího postavení v majetkové struktuře společnosti R. s. s.r.o. Prostřednictvím této osoby nicméně žalobkyně a) napadeným rozhodnutím nemohla být dotčena ve své právní sféře (vlastnickém právu, právu na příznivé životní prostředí či právu na ochranu života a zdraví). Dotčení právní sféry žalobkyně a) dovozuje ze svého vlastnického práva k výše uvedeným nemovitým věcem, přičemž hovoří o „nemovitostech žalobce“. Tyto však vlastní společnost R. s. s.r.o., a žalobkyni a) samotné proto vlastnické právo k těmto věcem nesvědčí. Soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (2 s. ř. s.), přičemž se zásadně musí jednat o práva (právní sféru) toho, kdo se ochrany domáhá (srov. § 65 s. ř. s.). V daném případě by bylo možné uvažovat o dotčení právní sféry společnosti R. s. s.r.o. (ta však žalobu nepodala), nikoliv právní sféry žalobkyně a). Obsah jednotlivých podání, jakož i plné moci udělené zástupkyni, však

nevzbuzují jakoukoliv pochybnost o tom, že žalobkyně a) podala žalobu za sebe jako fyzická osoba, nikoliv jako statutární orgán společnosti R. s. s.r.o. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že nebyla a nemohla být napadeným rozhodnutím dotčena právní sféra žalobkyně a), žalobu žalobkyně a) pro tento nedostatek aktivní věcné legitimace podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

19. Žaloba žalobce b) je důvodná.
20. Soud v předmětné věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, konstatoval, že „[s]ouhlasy vydávané stavebním úřadem, zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“. Z toho vyplývá, že usnesení, jímž je takový souhlas opravován podle § 70 správního řádu, musí být obdobně považováno za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56, nadto explicitně konstatoval: „Opravné rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., žaloba proti němu však bude přípustná jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků (tedy odvolání podle § 70 *in fine* správního řádu).“
21. Podle § 119 odst. 2 stavebního zákona: „Stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nabrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.“
22. Podle § 122 odst. 3 stavebního zákona: „Při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Na vydávání kolaudačního souhlasu se nevztahují části druhá a třetí správního řádu. Souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků.“
23. Podle § 70 správního řádu: „Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“
24. Na rozdíl od případu řešeného Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56) nelze v projednávané věci přípustnost žaloby podmiňovat podáním odvolání, neboť žalobce b) v předmětném případě byl účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv navazujícího kolaudačního „řízení“, tedy postupu žalovaného vedoucího k vydání kolaudačního souhlasu (srov. § 122 odst. 4 stavebního zákona), a tudíž v jeho případě podání odvolání proti usnesení o opravě zřejmých nesprávností

nepřicházelo v úvahu. Z toho důvodu soud nepovažuje argumentaci žalovaného o nevyčerpání opravných prostředků žalobcem b) za případnou.

25. Ačkoliv žalobce b) nebyl účastníkem kolaudačního „řízení“, v rámci kterého byl vydán kolaudační souhlas opravovaný napadeným rozhodnutím, a tím zároveň ani účastníkem „řízení“ předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, nepochybuje soud o tom, že je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. aktivně legitimován k podání žaloby. Pro aktivní procesní legitimaci podle uvedeného ustanovení je třeba, aby žalobce rozumně a myslitelně tvrdil dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím. Účastenství v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, není podmínkou aktivní procesní legitimace. Soud má přitom za to, že způsob budoucího využívání dodatečně povolené stavby spočívající ve „skladové a výrobní hale“ (tj. ve znění uvedeném v napadeném rozhodnutí) je více než způsobilý zasáhnout do jeho právní sféry (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS), konkrétně do jeho vlastnického práva a do práva na příznivé životní prostředí.
26. Žalobce b) mimo jiné namítl, že žalovaný neopravoval zřejmou nesprávnost, čímž porušil § 119 odst. 2 stavebního zákona. Soud se tedy zabýval otázkou, zda šlo o opravu zřejmé nesprávnosti, a to ve spojitosti s § 119 odst. 2 stavebního zákona a výsledkem předcházejícího stavebního řízení.
27. Opravou zřejmých nesprávností upravenou v § 70 správního řádu se správní soudy již zabývaly. Například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, vyplývá, že *„[i]nstitut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.“*
28. Hlavním kritériem pro postup podle § 70 správního řádu tak je, že nesprávnost, které se správní orgán dopustil a která má být v daném ustanovení uvedeným postupem opravena, je zřejmá. Tato nesprávnost proto musí být patrná na první pohled. Již jen z toho důvodu jsou takovou nesprávností v zásadě jen méně závažná pochybení, která je při běžné pozornosti schopna postřehnout i s věcí neobeznámená osoba. Jak se uvádí v citaci ze shora uvedeného rozsudku, jde zpravidla o méně závažné písařské chyby. Jsou-li jen tyto opraveny, je vyloučeno, aby opravou bylo jakkoli zasaženo do smyslu či obsahu výroku, což je rovněž jedna z podmínek pro uplatnění institutu opravy zřejmých nesprávností.
29. Postup podle § 70 správního řádu *„[j]e určen pro případy, kdy mezi vůlí, již správní orgán hodlal svým rozhodnutím v materiálním smyslu projevit, a formálním zachycením projevu vůle v originále a stejnopisech rozhodnutí panuje rozpor“* (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2016, č. j. 45 A 49/2015-145). Nejvyšší správní soud v této souvislosti rozlišuje

nesprávnost formální a nesprávnost materiální, přičemž uvádí: „*Nesprávnost formální lze zpravidla seznat (při předpokladu alespoň základní schopnosti čtenáře rozhodnutí porozumět) prima facie, její přítomnost však není na úkor jednoznačnosti interpretace textu. Jako příklad lze uvést gramatickou nesprávnost věty či větného skladebného prvku. Výrok správního rozhodnutí, který takovou nesprávností trpí, zásadně lze opravit postupem dle § 70 věty druhé správního řádu. Naproti tomu nesprávnost materiální dává zpravidla vzniku pochybnostem o významu celé jazykové struktury, resp. nelze ani v jejím důsledku o jakémkoli významu textu hovořit. Půjde zpravidla o závažné nedostatky syntaktické, případně sémantické. Přítomnost takové nesprávnosti zapříčiňuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Odlišit je třeba případ, kdy text individuálního právního aktu nese jasný význam, avšak je v rozporu se zákonem (případně jinými obecně závaznými právními předpisy). Zjevnost (slovy zákona synonymicky „zřejmost“) formální či materiální nesprávnosti bude pak odviset od subjektu, který text interpretuje. Odvíjet se bude zpravidla od znalostí a vlastností osoby interpreta.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 As 339/2016-108). V naposled citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud však za situaci zcela odlišnou než formální či materiální nesprávnost považuje posuzování kompletnosti výčtu prvků množiny obsažené ve výroku, přičemž uvádí, že „*lze rozumně předpokládat, že podává-li se v textu výčet prvků určité množiny, je tento výčet taxativní (kompletní, vyčerpávající), není-li k tomu výslovně stanoveno jinak*“. Tento závěr je pak významný i pro nyní projednávanou věc.*

30. Napadeným rozhodnutím byla podle žalovaného opravena „nesprávnost“ v kolaudačním souhlasu, přičemž tato oprava spočívala v nahrazení textu „*skladová hala*“ ve vymezení účelu užívání stavby textem „*skladová a výrobní hala*“. Tímto podle soudu žalovaný zjevně zasáhl věcně do obsahu výroku i smyslu kolaudačního souhlasu. Žalovaný tím rozšířil výčet prvků určité množiny uvedené v původním výroku rozhodnutí, což postupem podle § 70 správního řádu učinit nelze. Soud zde poukazuje na to, že žalovaný v rozhodnutí o předčasném užívání v popisu stavby a v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby explicitně na několika místech uvedl, že stavba obsahuje pouze skladovou halu a že vyhověl námitkám žalobce b) týkajícím se nesouhlasu s využitím stavby pro výrobu; v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí, byl účel stavby upřesněn na skladové účely, s čímž všichni účastníci souhlasili. Žalovaný po takto jednoznačné deklaraci skladového využití stavby následně toto využití překvapivě posoudil jako zjevnou chybu, tj. zřejmou nesprávnost. V návaznosti na to nezákonně doplnil do využití stavby výrobu, kterou však předtím sám jako budoucí využití stavby v dodatečném povolení stavby vyloučil.
31. Soud tedy uzavírá, že opravovaná „nesprávnost“ neodpovídá shora uvedeným požadavkům na charakter nesprávnosti, kterou je možno napravit postupem podle § 70 správního řádu, neboť opravou této „nesprávnosti“ žalovaný změnil věcný obsah výroku kolaudačního souhlasu. Žalovaný to navíc učinil způsobem, který je v přímém rozporu s popisem stavby i odůvodněním dodatečného povolení stavby, přičemž soulad s tímto rozhodnutím je ve smyslu § 119 odst. 2 a § 122 odst. 3 stavebního zákona jednou z podmínek vydání kolaudačního souhlasu. Námitka žalobce b) je proto důvodná. S ohledem na důvodnost tohoto žalobního bodu se pak soud dalšími žalobními námitkami žalobce b) pro nadbytečnost již nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud na základě výše uvedeného výrokem I. žalobu žalobkyně a) pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. Výrokem II. rozhodl soud o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným, a to podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně a) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
34. Výrokem III. soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť žaloba žalobce b) je důvodná. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. Výrokem IV. soud přiznal podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. žalobci b), který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci b) v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce b) advokátem. Tyto jsou v případě obou žalobců celkově tvořeny odměnou za dva úkony právní služby při společném zastupování dvou osob (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) ve výši celkem 9 920 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů činí za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) celkem 600 Kč. V přepočtu na každého z žalobců tak činí náklady právního zastoupení 5 260 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci b) v tomto řízení vznikly, tedy činí 8 260 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobce b), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
36. Výrokem V. soud podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s. nepřiznal osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů, neboť jí neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jí nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu